

TREDJE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA TERTIA

III Årg Högm Matt 9: 9–13, Predikan av Gunnar Edwardsson (ELBK9)

”Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare.” Matt 9:13

Så slutar predikotexten denna söndag som har temat *”Förlorad och återfunnen”*. Det temat återspeglar det storslagna och underbara som kommer fram i dagens texter: Guds nåd som söker upp människan.

Nåden som kommer till människan i nöd. Nåden som stryker ut alla synder.

Det är en lära om Gud och hans nåd som är främmande för människan och allt hennes presterande, och hennes försök för att vinna salighet. Frågar du en människa om hur man får nåd från Gud, då får du höra att de alla tänker sig att det kommer an på den goda viljan hos människan, hennes förmåga, prestationer. Men Jesu lära skiljer sig från alla de slag av religioner och upphöjda tankar som denna värld hyser. De högsta, renaste och ädlaste tankar som människan i sin historia uttänkt handlar inte om att Gud söker människan, utan om människan som söker Gud. De handlar inte Guds nåd som ges som gåva, utan om människan som förtjänar det eviga livet. Ja, världsreligionerna, Islam, Judendom, Hinduism, Buddhism och alla andra handlar inte om att syndaren kallas till Guds rike, utan om hur den rättfärdige förtjänar himmelen. Det är just detta som anses religiöst upplyft och etiskt rättfärdigt.

Så tänkte också de samtida fariséerna. De hade just denna allmänna tro på människan och hennes förmåga som de hyllade och lärde. Det utgjorde för dem just den rätta fromheten. Lagens ord räckte för att upprätta en syndare. Det räckte med förmaningens och domens ord så kunde också en människa rätta sig därefter. Detta därför att man räknade med att människan hade en gudagnista, en rätt hållning längst därinne i själen. Det gällde bara att man talade till den innersidan hos människan så skulle hon kunna ändra sitt liv till det bättre.

Fariseerna behövde inte höra länge på Jesus för att förstå att hans lära inte var deras. De tog anstöt av att Jesus umgicks med syndare, att han tog emot dem och åt tillsammans med dem: *”Varför äter er mästare med publikaner och syndare”* frågade man hans lärjungar. Och än mer, det var just anstöten över att han menade sig ge nåd, Guds nåd åt dem som inte var värda den. Det var den stora anstöten. Att Jesus menade sig vara sänd av Gud för att ge nåd åt syndare. Att han säger: *”Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka.”*

Det här är fortfarande i denna dag, den största anstöten, att just Jesus och bara Jesus ger nåd. Och att han ger den genom sitt lidande, sin död och uppståndelse. I den liberala teologin där man ansåg att Bergspredikan var det enda och äkta uttrycket för Jesu lära, där fanns ingen nåd. När teologen och professorn Emanuel Linderholm som förnekade allt övernaturligt, både undren, Jesu uppståndelse och det ställföreträdande lidandet, när han skulle göra en mässordning för den moderna människan – för hans förnekelse byggde just på att undren och allt detta inte var möjligt att tro på i dag för moderna människor – ja då tog han bort allt som kunde påminna om den outrannsackliga nåden. När man i mässan sjunger ”O Guds Lamm som borttager världens synd, fräls oss milde Herre Gud”, då ändrade han detta till ”O Guds lamm som lidit döden på korset, lär oss att lida såsom du lidit”. Vad blir följden? Det blir lagens väg och inget annat. Ingen nåd, ingen frälsning som är köpt genom Jesu lidande, död

och uppståndelse. Då finns ingen nåd hur from man sedan vill göra sitt liv. Och det är detta som är verkligheten i all mänskogjord religion vare sig den rör sig på kristen mark eller ej. Ingen nåd och ingen frälsning.

Nåden är så dyrbar och så kostsam, att det kostade Jesus den fulla uppfyllelsen av lagen. Han led under den fulla lagens dom. Bergspredikan visar lagen i all dess stränghet och det är denna lag Jesus uppfyller helt och hållet. Han led, för att vi inte skulle lida, han vann förlåtelse för att vi skulle gå fria. Han kom i världen för att uppsöka och frälsa det som var förlorat.

Nu lär oss Herren Jesus hur denna Guds nåd är som han kommer med. Och hur han understryker det genom att kalla publiken Matteus. Hur kunde han kalla till lärjunge denne, som just tillhörde de människor som stod utanför Guds rike, en publiken? De som genom sin levnad visat att de inte hörde Gud till.

Här visar Jesus vem han är. Att han kommit för kalla dem som var inte friska, dem som ansåg att de inte var rättfärdiga, ja att han kommit för att kalla syndare. Att han tar sig syndaren, den som inte är något värd, utan med sina synder förtjänar Guds stränga straff. Till dem kommer Jesus.

När det heter här i texten att till honom kom allt vad syndare och publiken hette, så visar just detta att det var de som behövde honom, de som förtvivlade i fråga om sig själva och sin egen förmåga till rättfärdighet, det var de som kom.

Och att de kom, det är egentligen Gud som kommer till dem. Jesus kommer till dem. Det var inte deras nöd som var den första orsaken, utan Jesu nåd. Ja han förbarmade sig över dem.

Och i evangelietexten hör vi med vilken ofattbar och gränslös kärlek som Jesu bevisar oss. Han söker efter det förlorade till dess han finner det. Men en herde måste väl räkna med att inte alla fåren bevaras utan att några går under. Vad betyder en mot nittionio? Så räknar vi människor, men så räknar inte Världens Frälsare, Jesus. Ty skulle han ha räknat så, då skulle både du och jag, och alla syndare gå förlorade eftersom det räckte med nittionio. Men denne herde letar till det sista. Han ger inte upp förrän han finner det. Det lär han oss här. Och i det lär vi känna honom, som den verkligt gode Herden, den som ger sitt liv för fåren. Som offerar sig för syndare. Ty vore det så att det bara var några småsynder som skulle botas, varför behövde då Jesus lida och dö? Om det bara var för att det kvittar lika om man tror eller ej, varför behövde då herden leta efter ett enda får?

Jesus ger oss svaret: *"Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare."*

Människan, som är sjuk, belastad med skuld, är alltså så dyrt aktad i Guds ögon, att han inte sparat något av all sin kärlek utan uppenbarat den i Jesus Kristus till vars och ens människas frälsning. Ja, att han sände sin Son till försoning för var och en människa, stor som liten, svag som stark, rik som fattig, den ene såväl som den andre. Ingen enda människa undantagen eller utesluten. Utan alla medräknade och alla inneslutna i Guds stora barmhärtighetsgärning som heter Kristi försoning. *"Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv; han tillräknar dem inte deras synder"* (2 Kor 5:19) Jmfr Joh 3:16

"Det blir stor glädje över en enda syndare som gör bättring". Så dyrt aktad är var människa i Guds ögon att en enda syndare som vänder om och tror på Jesus, väcker den största glädje i himmelen. Vi tror att det fordras många om det ska bli någon glädje. Men så räknar inte Gud, utan han ser till var och en människa, var och en människa känner han, och för var och en människa har han vunnit försoning. Ja så är Guds kärlek till oss arma människor. Och därför blir det stor glädje i himmelen över en enda syndare som omvänder sig.

Den ett får förlorat har / Söker ivrigt tills han funnit / Jesu kärlek större var / Med sitt blod har han oss vunnit / Fri och full förlåtelse / Jesus undfår syndare!

Amen